

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Jitky Zavřelové a soudců Petra Mikeše a Milana Podhrázkého v právní věci žalobce: **Ing. M. H.**, zastoupený Mgr. Milanem Šikolou, advokátem se sídlem Metodějova 450/7, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 2. 2022, čj. MZP/2021/550/1347, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 11. 10. 2022, čj. 30 A 28/2022-30,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á** pro nepřijatelnost.
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení **n e p ř i z n á v á**.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a předcházející soudní řízení

[1] Rozhodnutím Správy Krkonošského národního parku ze dne 16. 9. 2021, čj. KR NAP 08415/2021, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle § 87 odst. 3 písm. n) zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů, a byla mu uložena pokuta ve výši 20 000 Kč. Tohoto přestupku se měl žalobce dopustit tím, že dne 8. 11. 2020 v době kolem 12:00 parkoval motorové vozidlo Mercedes GLC 220D 4Matic, RZV X, v lokalitě pod Petrovou boudou, u turistického rozcestníku Traumatologický bod TK 881, v k. ú. Špindlerův Mlýn. Toto místo se nachází v klidovém území Krkonošského národního parku, nejednalo se o silnici ani místní komunikaci ani místo vyhrazené orgánem ochrany přírody. Pohyb a setrvání motorových vozidel je na území národního parku mimo silnice a místní komunikace zakázán.

[2] Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání. Žalovaný v záhlaví označeným rozhodnutím pokutu snížil na částku 19 000 Kč a ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaného žalobce napadl žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Krajský soud v rozsudku uvedl, že skutková zjištění se opírají o řetězec nepřímých důkazů, z nichž je možno dovodit pouze jediný závěr, a to že žalobce je vinen ze spáchání daného přestupku. Těmito důkazy jsou především přípisy společnosti EHC, spol s r. o., která byla vlastníkem vozidla a společnosti PEKÁRNA SEMILY s.r.o., která byla nájemcem vozidla a jejímž jednatelem je žalobce, a obsah oznámení přestupku Policií ČR. Oproti tomu ve shodě s žalovaným považuje soud tvrzení žalobce o tom, že vozidlo řídila osoba blízká, za nepravdivé a účelové, neboť bylo v rozporu s dalšími skutečnostmi a bylo uvedeno až v závěru správního řízení. Ohledně použitelnosti přípisů jako důkazů krajský soud poukázal na to, že podle § 51 odst. 1 správního řádu je možné k provedení důkazu užít vše, co je vhodné ke zjištění stavu věci. Žalobce ani nevysvětlil, proč by obsah přípisů měl být nepravdivý nebo zavádějící. Přípisy zároveň obsahují informaci, že v době spáchání přestupku žalobce vozidlo přímo řídil.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Žalobce (dále „stěžovatel“) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností

[5] Stěžovatel namítá, že přestupek nespáchal. Nebyla prokázána jeho odpovědnost za přestupek a měla být použita zásada *v pochybnostech ve prospěch obviněného*. Závěr o jeho odpovědnosti za přestupek nemá oporu v provedeném dokazování a je postaven na nepodložených domněnkách. Nebylo zjištěno, natož aby to bylo prokázáno, že to byl on, kdo vozidlo v době spáchání přestupku řídil. Nebyl policisty ztotožněn a ani to nebylo prokázáno jinými důkazy (například svědeckými výpověďmi či kamerovými záznamy). Stěžovatel stejně jako v předcházejícím řízení tvrdí, že v době spáchání přestupku neřídil vozidlo on, ale jeho rodinný příslušník, jehož identitu nebude uvádět. Dále zopakoval své námitky týkající se použití přípisů jako důkazů. Dle něj jsou tyto přípisy pouhým vyjádřením třetích osob, které nebyly přímými svědky skutkového děje, a pouze osvědčují, že stěžovatel měl vozidlo k dispozici, nikoliv však že jej v době, kdy měl být spáchán přestupek, řídil. Nadto dodal, že přípisy se vyjadřují k datu 2. 12. 2020 místo k 8. 11. 2020, kdy mělo dojít ke spáchání přestupku.

[6] Žalovaný ke kasační stížnosti uvedl, že dle něj správní orgány ve svých rozhodnutích uvedly a řádně zhodnotily důkazy svědčící o vině stěžovatele. Žalovaný se taktéž ztotožňuje se závěry krajského soudu.

III. Posouzení Nejvyššího správního soudu

[7] Podle § 104a odst. 1 s. ř. s., s účinností od 1. 4. 2021, platí, že rozhodoval-li před krajským soudem o věci specializovaný samosoudce a kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou. Při rozhodování o přijatelnosti kasační stížnosti Nejvyšší správní soud vychází z j ustálených kritérií, která pramení ze závěrů usnesení NSS ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, *Ostapenko*. Tyto závěry jsou použitelné i po novele soudního řádu správního (usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 11). Dle této judikatury bude kasační stížnost přijatelnou, pokud: (i) se dotýká zatím judikaturou neřešených právních otázek; (ii) se týká právních otázek řešených rozdílně; (iii) je třeba judikaturního odklonu; či (iv) došlo k zásadnímu pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

pokračování

[8] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[9] V souvislosti s námitkami, že nebylo dostatečně prokázáno, že přestupek spáchal stěžovatel a že přípisy nemohou osvětlit skutkový stav, neboť se jedná o pouhé vyjádření třetích osob a prokazují pouze, že stěžovatel měl vozidlo v užívání, nikoliv že ho řídil, neshledal Nejvyšší správní soud zásadní pochybení krajského soudu, které by ve smyslu výše uvedené judikatury mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Z rozsudku krajského soudu v nyní projednávané věci je zřejmé, k jakým závěrům krajský soud dospěl. Shodně s žalovaným soud vysvětlil, že ačkoliv přípisy skutečně jsou formálně vyjádřením třetí osoby, tak v případě přípisů společnosti PEKÁRNA SEMILY s.r.o. je možné jejich obsah považovat za vyjádření samotného stěžovatele, neboť je jediným jednatelem této společnosti a tato společnost zároveň sama uvedla, že za ni jedná právě stěžovatel, což v průběhu řízení stěžovatel nezpochybnil. Ačkoliv se tedy jedná o vyjádření třetí osoby, je zřejmé, že za tímto vyjádřením stojí stěžovatel. Co se týče přípisů společnosti EHC Spol. s r. o., tak v tomto případě je na přípisech přímo uvedena jako jednající osoba uvedena manželka stěžovatele.

[11] Zároveň krajský soud správně v bodě 23 svého rozsudku poukázal na to, že tyto přípisy obsahují nejen informaci, že měl stěžovatel vozidlo v užívání, ale i že v době spáchání přestupku vozidlo stěžovatel řídil.

[12] Krajský soud pak na základě řetězce nepřímých důkazů došel k jednoznačnému závěru, že v době spáchání přestupku vozidlo řídil stěžovatel. Krajský soud ve svém rozhodnutí vysvětlil, na základě jakých podkladů dospěl k závěru, že projednávaný přestupek spáchal stěžovatel a jak tyto podklady hodnotil. Proti žalobním tvrzením v bodech 11 až 26 svého rozsudku postavil srozumitelný konkurující právní názor. Tento závěr stěžovatel zpochybňuje v zásadě pouze tím, že se dovolává neexistence přímých důkazů, které by prokazovaly, že je pachatelem přestupku. Současně se odvolává na to, že vozidlo zapůjčil rodinnému příslušníkovi, ke kterému využil svého práva nevypovídat. Tvrdí tedy, že on sám vodilo neřídil.

[13] Předmět sporu se s ohledem na uplatněnou kasační argumentaci zúžil na posouzení dostatečnosti skutkových zjištění, nelze proto uvažovat o přijatelnosti dle prvních třech výše uvedených důvodů. S ohledem na úzké vymezení sporné otázky a její vázanost na konkrétní okolnosti věci si lze jen obtížně představit, že by se zde jednalo o otázku řešenou judikaturou rozdílně či otázku, u níž je třeba judikaturního odklonu. Důvod přijatelnosti spočívající v dosud neřešené právní otázce se pak ze své povahy zjevně týká toliko otázek obecnějších, resp. dopadá na výklad právních předpisů, jež má (zobecňující) význam pro další soudní i správní praxi. Smyslu institutu přijatelnosti kasační stížnosti by zjevně odporovalo, pokud by kasační soud považoval za otázku dosud nejudikovanou právě i posouzení toho, zda v jednotlivé věci krajský soud správně určil pachatele přestupku. Šlo by totiž o vytváření judikatury ohledně dílčích skutkových otázek, nikoliv ohledně obecnějších právních otázek (usnesení NSS ze dne 11. 8. 2023, čj. 8 As 120/2022-28, bod 9).

[14] Je třeba také připomenout, že je to především krajský soud, který je oproti Nejvyššímu správnímu soudu povolán zhodnotit napadené správní rozhodnutí v tzv. plné jurisdikci, včetně otázek skutkových, o nichž si sám učiní úsudek. Zásah ze strany

Nejvyššího správního soudu je v tomto ohledu výjimečný a omezuje se zpravidla na vady řízení a dokazování ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (rozsudky NSS z 1. 3. 2017, čj. 6 As 256/2016 79, bod 21, či z 13. 5. 2020, čj. 6 Afs 7/2020 52, bod 23). Nejvyšší správní soud má tedy v řízení o kasační stížnosti zasahovat do hodnocení skutkových otázek, které provedl krajský soud, pouze tehdy, byl-li závěr ohledně skutkových otázek zatížen hrubou vadou. Muselo by se tedy jednat o skutečně zásadní pochybení krajského soudu. Případná nevýrazná pochybení při výkladu totiž zpravidla nedosahují takové intenzity, aby založila přijatelnost kasační stížnosti (usnesení *Ostapenko* nebo usnesení NSS ze dne 31. 1. 2018, čj. 1 Azs 379/2017-26, bod 10). Závěry krajského soudu, které v kasační stížnosti stěžovatel zpochybňuje, jsou přezkoumatelné, logické a dostatečně jasně reagují na žalobní argumentaci stěžovatele. Krajský soud zhodnotil všechny předložené důkazy, a dostatečně se k nim vyjádřil. Krajský soud všechny své závěry navíc důkladně zdůvodnil, a to s odkazem na příslušnou právní úpravu a rovněž zásadu materiální pravdy. Nejvyšší správní soud v projednávané věci proto k odůvodnění rozsudku nemá výhrady svědčící přijatelnosti kasační stížnosti. I kdyby snad krajský soud z hlediska sporné otázky určení pachatele přestupku dílčím způsobem pochybil, rozhodně by nešlo o hrubé pochybení při výkladu hmotného práva způsobem, který by vyžadoval zásah kasačního soudu, neboť závěry krajského soudu ohledně skutkového stavu *prima facie* nevzbuzují žádné důvodné pochybnosti o jejich správnosti. Za těchto okolností není důvod, aby Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost přijatelnou.

[15] Co se týče námitky, že některé z přípisů směřují k jinému datu, než kdy měl být spáchán přestupek, tak tato námitka je nepřijatelná podle § 104 odst. 4 s. ř. s., neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoliv mohl. Již žalovaný ve svém rozhodnutí uvedl, že „*musí jít omyl ve psaní, neboť k uvedenému dni se žádný správou řešený přestupek Ing. Mgr. H. nevztahuje.*“ Z tohoto žalobou nezpochybněného závěru vyšel i krajský soud. Stěžovatel totiž v žalobě námitku, že se nejedná o omyl ve psaní a přípisy se ve skutečnosti vyjadřují k jinému dni, neuplatnil. Tuto námitku vznáší až v kasační stížnosti.

IV. Závěr a náhrada nákladů řízení

[16] Nejvyšší správní soud ze shora uvedených důvodů dospěl k závěru, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, a proto ji podle § 104a s. ř. s. odmítl pro nepřijatelnost.

[17] O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 1 větou první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. (usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 25. 3. 2021, čj. 8 As 287/2020-33, č. 4170/2021 Sb. NSS, bod 53, a usnesení NSS ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, č. 4219/2021 Sb. NSS, bod 18). Stěžovatel v řízení úspěch neměl, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný měl ve věci plný úspěch, nevznikly mu však náklady nad rámec běžné úřední činnosti, pročez se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 29. ledna 2024

pokračování

8 As 241/2022-27

Jitka Zavřelová
předsedkyně senátu